

محمدحسین فرحبخش در ابتدا و در پاسخ به این سوال که چقدر فرم فعلی سرمایه‌گذاری بخش خصوصی را می‌پسندد، گفت: ما هنوز از هم جیب خودمان کارهایمان را می‌سازیم، چون فرم الان فاجعه است و اساساً به نظر من تهیه‌کننده‌ای به نام بخش خصوصی وجود ندارد. در حال حاضر من کسی را میشناسم که سه پروانه ساخت گرفته است اما در این سه فیلم یک ریال سهم ندارد و پروانه ساخت را گرفته و پولها را اشخاصی دیگر داده اند هیچ کاری هم ندارد و نمیداند که فیلمبرداری کجا انجام میشود به او هم بگویی میگوید من سه فیلم ساختم پولها برای کسانی است که میخواهند عضو شوند یا اسپانسر دارند و آن را به نام خودشان میزنند. تهیه کنندگانی که ادعای بخش خصوصی دارند حق العمل کار هستند تا اینکه بخواهند پولی را پرداخت کنند چون آنها در تولید فیلم هم نظارتی ندارند. آن زمان در نهایت فاریبی یا امثال این مجموعه‌ها بودند که یک وام کلان به بعضی‌های دادند و آن را هم فقط از بعضی‌ها پس می‌گرفتند یا نمی‌گرفتند. الان سرمایه‌های کلان، بیرون از این نهادهاست که اکثر سرمایه‌های کثیف هستند و با مقاصد خاصی وارد این کار می‌شوند و نظم رابطه و همه چیز را به هم می‌ریزند. به این صورت که فیلمی را که دو سال پیش با ۴۰۰ میلیون تومان تمام می‌شد امسال با دو میلیارد تمام می‌شود.

کارگردان «خصوصی» در ادامه از تأکیده‌های چندباره‌اش برای یکی شدن و وحدت تهیه‌کنندگان در یک صنف خاص اشاره و بیان کرد: من بارها این موضوع را در جلسات عالی تهیه‌کنندگان هم مطرح کرده‌ام. حس جاه‌طلبی مادر این شورا، منافع، اختیار و آینده‌زندی مالی و معنوی تهیه‌کنندگان را به گروگان گرفته است. من می‌گویم همگی جمع شویم تا یک صنف واحد شود، بعضی‌ها زیر بار نمی‌روند برای این که منافعشان به خطر می‌افتد و ضمن تأکید به واژه «گروگان‌گیری» گفت: به زعم من این موضوع، گروگان‌گیری است که اگر به قیامت اعتقاد داشته باشند قطعاً در آن دنیا گیر هستند چون جاه‌طلبی و منافع شخصی به آن‌ها اجازه نمی‌دهد که در تهیه‌کنندگی به یکپارچگی برسند. در این چند سال که اینها در این صنف می‌کنند، من نمی‌توانم بگویم که اینها در این صنف موفق شده‌اند. ما تعهد دادیم و گفتیم که اینها در این صنف موفق خواهند بود. اما اینها در این صنف موفق نشده‌اند. به دلیل نبود صنف و نبود اتحاد و نبود هم‌فکری و نبود اراده‌تر وجود خواهند داشت و ارشاد هم نمی‌تواند این ممیزی‌های غریبی که در این صنف می‌کنند را توضیح داد: تا سال ۱۳۸۶ تا الان که شورای عالی تهیه‌کنندگان تاسیس شده، صنف تهیه‌کنندگی نه تنها هیچ کمکی نکرده است بلکه خیلی جاه‌طلب‌ها می‌دهد که تهیه‌کنندگی زده است.

ApertSoft Trial Version

سینما می‌شوند، گفت: به نظر من تهیه‌کننده خودش بلد است که سرمایه‌گذار پیدا کند. من موافق این ماجرا نیستم زیرا همین سرمایه‌گذارانی که آمدند، سینما را نابود کردند. فیلم ۴۰۰ میلیونی را به دو میلیارد و فیلم دو میلیاردی را به هفت میلیارد رساندند. به دلیل عدم آشنایی با فضا، با بازیگر عکس می‌گیرند با کارگردان عکس می‌گیرند و آن را می‌برند. به همکارانشان در محل کار نشان می‌دهند. دستمزدها را به بالاترین نقطه می‌رسانند و فیلمسازی را به تعطیلی می‌کشاند. به نظر من معایب آن فیلم‌ها این است که آن‌طور که باید و شاید مورد استقبال واقع نمی‌شوند و این‌ها در آینده خسارت بیشتری به سینما وارد می‌کنند.

تخم نفاق از زمان میر کریمی پاشیده شد

از سال ۸۵-۸۶ و از زمان وزارت صفارهرندی در وزارت ارشاد و محمدرضا جعفری جلوه که معاونت وزیر را بر عهده داشت و رضا میر کریمی راس خانه سینما بود جلساتی با او داشتیم که می‌گفت ایرادی ندارد تهیه‌کنندگی چندشاخه شود و به نوعی تخم نفاق را پاشید که به آن‌ها اشاره کند.

خودشان می‌دانند پول‌شان بر نمی‌گردد اما....

او ادامه داد: انگار کسی برای این سرمایه‌هایی که آمده، به فکر بازگشت نیست و اهداف این آدم‌ها اهداف دیگری است. فرق بین هزینه و سرمایه‌گذاری زیاد است. ما سرمایه‌گذاری برای فیلم انجام می‌دادیم. برای مثال وقتی شما پول درشتی دارید مثلاً سرمایه‌گذاری می‌کنید و زمین و خانه می‌خرید. آن زمین که سرمایه است نهایتاً ۱۰ درصد بالاتر یا پایین‌تر می‌رود. هر زمان نیاز به پول داشته باشید آن زمین را به عنوان سرمایه می‌فروشید. اما زمانی که این پول را برای جایی یا چیزی هزینه می‌کنید دیگر آن پول تمام است و بر نمی‌گردد. کار نهاد‌های دولتی دقیقاً همین است و به همین دلیل است که افراد زیادی آمدند و تحت عنوان شرکت‌های مختلف دنبال مقاصد این پول‌ها هستند نه سرمایه‌گذاری. این در صورتی است که خود آن‌ها می‌دانند که پول‌شان بر نمی‌گردد اما به دنبال ساختن دومین یا سومین فیلم‌شان هستند.

فرحبخش قصد و تعمدی برای این اتفاق می‌داند و توضیح می‌دهد: به نظر من قصدی در این کار هست، باید این سرمایه‌گذاری‌ها از سینما خارج شوند و بخش خصوصی سرمایه‌بیاورد و اگر نتوانست سرمایه‌گذار بیاورد، یک سرمایه‌گذار

باید که بتواند درباره آن پول توضیح دهد که کار مقرون به صرفه نیست، چون سرمایه‌گذاری که می‌آید دنبال منافع است و باید بداند که کار سینما کاری نیست که برای صاحبان فیلم بازدهی خوبی داشته باشد. خیلی از دوستان و همکاران ما هستند که سر همه کلاه می‌گذارند یعنی می‌گویند سرمایه‌گذاری کن بین فلان فیلم چقدر برد، تو هم همان قدر می‌بری و وقتی فیلم ساخته می‌شود تمام سرمایه او از بین می‌رود.

هزینه ساخت فیلم ۴۰۰ میلیونی را به دو میلیارد رساندند

او همچنین زمان افول سینما را از همان زمانی که سرمایه‌گذاری از دست سینماگران خارج شد دانست و عنوان کرد: سینما از زمانی رو به افول رفت که سرمایه‌گذاران بیرون از سینما، چه دولتی و چه غیردولتی وارد این عرصه شدند و تهیه‌کنندگی را نابود کردند و شأن تهیه‌کنندگی را پایین آوردند. حالا دیگر چیزی به عنوان تهیه‌کننده باقی نمانده و سرمایه‌گذار هر کاری که می‌خواهد می‌کند و این فیلم‌ها، اغلب در اکران هم نتیجه نمی‌گیرند.

محمدحسین فرحبخش بی‌بیان این که با ورود سرمایه‌گذارهایی که با اعمال نظر در کار کارگردانی و تهیه‌کنندگی و حتی کسب‌وکار

خیلی از دوستان و همکاران ما هستند که سرمایه‌گذار می‌گذارند یعنی می‌گویند سرمایه‌گذاری کن بین فلان فیلم چقدر برد، تو هم همان قدر می‌بری و وقتی فیلم ساخته می‌شود تمام سرمایه او از بین می‌رود